

Mál nr. 207/2014**M****og V vegna rekstrarstöðvunartryggingar.****Tjón vegna rekstrarstöðvunar í kjölfar bruna á dekkjum 12. júlí 2011.****Gögn.**

1. Málskot móttakið 1. júlí 2014 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 15. ágúst 2014 ásamt fylgiskjölum nr. 1-20.
3. Bréf lögmanns M dags. 29. ágúst 2014

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að þann 12. júlí 2011 hafi kviknað eldur í dekkjum á starfsstöðvum M að Klettagörðum í Reykjavík. Í málskoti lýsir M tjónin þannig að miklar skemmdir hafi orðið á húsakynnum M og mikið lausafé hafi farið forgörðum. Einnig lýsir M því að mikill samdráttur hafi orðið í rekstri hans sem hafi leitt til tjóns og þess vegna hafi M krafist V um bætur úr rekstrarstöðvunartryggingu sem M hafi keypt hjá V en hún hafi verið í gildi á tjónsdegi. Í gögnum málsins kemur fram afrit váttryggingaskírteinis sem staðfestir að váttryggingin hafi verið í gildi á tjónsdegi og vísað til viðeigandi váttryggingarskilmála nr. E-4 en í þeim skilmálum kemur fram að umrædd váttrygging sé viðbót við lausafjártryggingu skv. váttryggingarskilmálum nr. E-3. Í gögnum málsins kemur einnig fram að M hafi haft slíka váttryggingu í gildi á tjónsdegi. Nánar tiltekið var um að ræða tvær lausafjártryggingar, önnur tilgreindi hið váttryggða sem „hráefnisbirgðir á geymslustöðum“ en hin tilgreindi hið váttryggða sem „pressur og tætarar skv. lista í útboði“. Þessu til viðbótar kemur fram í gögnum málsins að V greiddi bætur án viðurkenningar á bótaskyldu félagsins vegna tjóns á hráefnisbirgðum, sem nánar eru tilgreindar sem dekkjasamstæða á vinnslusvæði M að Klettagörðum, í bréfi V dags. 16. apríl 2012. Við það tilefni voru einnig greiddar bætur vegna hreinsunar sem ákveðin hlutfallstala af heildartjóninu. Samtals voru greiddar 126.570 kr. vegna tjóns á hráefnisbirgðum og 69.398 kr. vegna hreinsunar.

M telur að greiða eigi bætur úr rekstrarstöðvunartryggingu í samræmi við váttryggingarskilmála þeirrar váttryggingar og vísar til bréfa dags. 1. júlí 2013 þar sem krafa sem og forsendur og útreikningar vegna rekstrarstöðvunar voru lagðir fram. M telur ljóst af váttryggingarsamningi að tjón hafi orðið af völdum atburðar er brunatrygging tók til, sbr. orðalag gr. 2.1 í váttryggingarskilmálum rekstrarstöðvunartryggingar. Lausafjártrygging M hjá V hafi tekið til eldsvoða og það sem váttryggt hafi verið séu hráefnisbirgðir á tilteknum athafnasvæðum M, þar á meðal í Reykjavík þar sem tjónið varð. M vísar til þess að ef V hefði ætlað að undanskilja dekkjalagerinn sérstaklega hefði þurft að gera það með nákvæmum hætti í gögnum sem tilheyra váttryggingarsamningnum um lausafjártryggingu. Það hafi V ekki gert og geti því ekki borið fyrir sig slíka undantekningu. Einnig leggur M áherslu á að það sé atburðurinn sem slíkur sem skilgreini gildissviðið en að tjón á tilteknu lausafé þurfi að vera andlag gildandi váttrygginga. Einnig átelur M vinnubrögð V í málinu varðandi vöntun á skýrum svörum og tafir sem hafi orðið á afgreiðslu þess.

V vísar í fyrsta lagi á bug ásökunum um slægt vinnubrögð í málinu og telur að afgreiðsla málsins hafi fyrst og fremst tafist vegna atvika sem varða M. Einnig telur V að áritun á váttryggingarskírteini lausafjártryggingar um hráefnisbirgðir verði að skoða með hliðsjón af lista yfir verðmæti hráefnisbirgða sem M hafi sjálfur lagt fram á árinu 2007 til þess að hægt væri að meta váttryggingarþörf hans, nánar tiltekið viðauka C í þeirri skýrslu. V vísar til þess að

forsvarsmenn M hafi skýrt orðalagið „Efni 1&2“ og „Efni 3“ í því skjali með þeim hætti þar hafi verið annars vegar átt við þykkt járn og tunnur og hins vegar bílajárn. Það þýði að ekki hafi verið gert ráð fyrir því að dekkjalager hafi átt að vera sérstaklega tryggður. Einnig telur V að það eigi ekki við rök að styðjast að halda því fram að atburður sem geti verið grundvöllur greiðsluskyldu úr lausafjártryggingu nægi til þess að virkja bótaskyldu úr rekstrarstöðvunartryggingu heldur sé ekki hægt að skilja ákvæði gr.2.1 í þeirri váttryggingu öðruvísi en að það þurfi að hafa orðið tjón á váttryggðu lausafé til þess að virkja gildissvið rekstrarstöðvunartryggingarinnar. V vísar auk þessa til þess að M hafi ekki sinnt upplýsingaskyldu sinni nægilega vel skv. 19.gr. laga um váttryggingarsamninga með því að skilgreina ekki með nákvæmari hætti váttryggingarþörf sína á árinu 2007 varðandi lausafé og að það hvíli ekki frumkvæðisskylda á V að ganga úr skugga um það og þekkja að fullu starfsemi M.

Álit.

Ágreiningur í málinu snýr fyrst og fremst að því hvort skilyrði váttryggingarskilmála rekstrarstöðvunartryggingar sé uppfyllt þar sem kemur fram í gr. 2.1 að váttryggingin taki til tjóns er váttryggur verður fyrir vegna samdráttar í vörusölu eða þjónustu af völdum atburðar er bruna, vatnstjóns- eða innbrotshjónaðartrygging nær til. Ljóst er af gögnum málsins og ágreiningslaust að það varð tjón á dekkjalager V vegna bruna. Ágreiningurinn lýtur nánar tiltekið að því hvort umræddur dekkjalager hafi verið hluti af váttryggingarsamningi M og V um brunatryggingu þannig að hægt sé að líta svo á að skilyrði um „atburð er bruna- vatnstjóns- eða innbrotshjónaðartrygging nær til“ sé uppfyllt. Verður að skilja umrætt ákvæði með þeim hætti að forsenda þess að greiddar verði bætur úr rekstrarstöðvunartryggingu sé sú að orðið hafi samdráttur í vörusölu eða þjónustu vegna atburðar sem gildissvið áður tilgreindra lausafjártrygginga tekur til. Váttryggingarnar eru þannig tengdar að ef gildissvið þessara tilteknu lausafjártrygginga tekur ekki til þess atburðar sem vísað er til í gr. 2.1 greiðast ekki bætur úr rekstrarstöðvunartryggingu. Í málinu er því nauðsynleg forsenda greiðsluskyldu að tjón hafi orðið á lausafé sem váttryggt er og greiðsluskylda hafi stofnast úr lausafjártryggingunni.

Þegar váttryggingarskírteini vegna lausafjártryggingar er skoðað kemur skýrlega fram að gildissvið hennar nær til eldsvoða á lausafé, sbr. gr. 2.1 Í gr. 1.1 kemur síðan fram að það lausafé sé tryggt sem tiltekið er í váttryggingarskírteini eða endurnýjunarkvittun. Á váttryggingarskírteini er hið váttryggða tilgreint sem „hráefnisbirgðir á geymslustöðum“. V hefur vísað til þess að á bak við váttryggingarskírteinið sé tiltekinn viðauki sem merktur er með bókstafnum C og þar komi ekki fram að dekkjalager M sé sérstaklega váttryggður. Þegar litið er til umrædds viðauka kemur fram að ýmis efni eru tilgreind eins og til dæmis óklipptur vír, ál og kopar. Einnig er vísað til einhvers sem tilgreint er annars vegar sem „Efni 1&2“ og hins vegar sem „Efni 3“. V vísar til þess í bréfi sínu dags. 15. ágúst sl. að þarna sé um að ræða annað en dekkjalager skv. upplýsingum frá M en ekki er að finna í gögnum málsins nægilega skýra stoð fyrir þeirri staðhæfingu V.

Þegar litið er til efni váttryggingarsamningsins um rekstrarstöðvunartryggingu, sbr. lausafjártryggingu eins og því er lýst hér að ofan, er verulegur vafi uppi um hvað felst í áritun á váttryggingarskírteini sem segir „hráefnisbirgðir á geymslustöðum“. Einnig verður að telja tilvísun til hráefnisbirgða í formi „Efni 1&2“ eða „Efni 3“ verulega óskýra. Mikilvægi þess að skýrt komi fram í váttryggingarsamningi um hvað samið er er ótvírætt þegar litið er til anda laga nr. 30/2004 um váttryggingarsamninga. Því til viðbótar verður að benda á að V var í lófa lagið að tilgreina með nákvæmari hætti hvaða hráefni væru hluti af hráefnisbirgðum og þá undanskilja sérstaklega dekkjalager M ef ætlunin var að semja með þeim hætti um lausafjártryggingu. Hallann af slíku óljósu orðalagi verður V að bera og er það í samræmi við svokallað andskýringareglu sem þekkt er í váttryggingasamningarétti. Niðurstaða málsins er því sú að gildissvið rekstrarstöðvunartryggingar V nær til tjóns sem varð vegna dekkjabruna í samræmi við skilyrði gr. 1.1 og 2.1 í váttryggingarskilmálum lausafjártryggingar og gr. 2.1 í skilmálum rekstrarstöðvunartryggingar.

Hvað varðar bótafjárhæð tjónsins sjálfs liggur ekki fyrir hver nákvæm krafa um bótafjárhæð er í gögnum málsins né heldur sérstakt samþykki allra málsaðila um að úrskurðað sé um

bótafjárhæðir, sbr. 3.gr. samþykktu um fyrir úrskurðarnefnd í vátryggingamálum sem birtar eru með auglýsingu nr. 1090/2005. Nefndin tekur því ekki frekari afstöðu til bótafjárhæðar.

Niðurstaða.

Viðurkenndur er réttur M til greiðslu bóta úr rekstrarstöðvunartryggingu hjá V.

Reykjavík 16. september 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.